

speculațiilor metafizice un studiu după natură este absolut necesar.

Unul dintre neajunsurile regizorilor debutanți constă în anularea, parțială sau totală, a personalității proprii în fața unor actori cu experiență și prestigiu. Nu același lucru poate fi observat în colaborarea regizoarei cu binecunoscuta actriță Silvia Ghelan. Evoluția acesteia se încadrează logic, firesc, fără disonanțe în întregul construcției. Eleganța, distincția, farmecul, chiar datele personale legate de vârsta interpretei îmbogățesc sensurile reprezentației clujene, în care rivalitatea feminină nu mai cade în frivol sau instinctual.

Autoarea spectacolului stăpânește nu numai lucrul cu actorul, dar și spațiul obiectual. La Genet, în timp ce personajele sunt mai mult niște efigii funerare în

picioare, accesoriile, decorul tind să prindă viață. Nu în ultimul rând, scenografia funcțională și cu încărcătură simbolică, semnată de T. Th. Ciupe, îi înlesnește regizoarei asamblarea unei montări bine conduse.

Rezumând, am putea vorbi despre o corectă punere în scenă. Nu se știe cum, în terminologia critică, atributul **corect**, atunci când nu este folosit cu rol de eufemism, a început să dobândească tot mai des conotații ușor negative. În lista cuvintelor ce ar trebui reabilitate ar fi necesar să introducem și termenul mai sus menționat, pentru că, de multe ori, banala corectitudine rămâne doar o țință, din păcate neatinsă.

ANCA PLATCU

SUCCES COLECTIV, DEFECTE INDIVIDUALE

GOD SAVE THE KING, studiu de arta actorului de prof. univ. Mircea Albulescu, pornind de la unele fragmente din opera lui Eugene O'Neill, Ernest Hemingway, William Saroyan, Arnold Wesker, John Arden ● ACADEMIA DE TEATRU ȘI FILM ● Data reprezentanței: 12 decembrie 1994 ● Spectacol coordonat de prof. univ. Mircea Albulescu, împreună cu conf. univ. Cătălin Naum ● Scenografia: Mihai Vladimir Anton.

Cum s-a mai dovedit, piesa lui Wesker **Cartofi prăjiți cu orice** e un bun material dramatic pentru susținerea examenelor de actorie și de regie. Instituția militară exercită o presiune de uniformizare și orice gest sau cuvânt care individualizează capătă o semnificație sporită, permițând caracterizări succinte și extrem de expresive. Dar,

pentru că la vremea scrierii piesei femeile nu duseseră lupta lor pentru egalitate în drepturi până la pătrunderea masivă în structurile armatei (acum, plângându-se de hărțuială sexuală), profesorul Mircea Albulescu, dorind să asigure partituri întregii clase, a grefat pe piesa dramaturgului britanic fragmente din conaționalul său John Arden și din americanii O'Neill, Hemingway, Saroyan. Grefa a prins: transpus scenic, textul rezultat are unitate și o evoluție conflictuală firească.

Masa soldaților se confruntă cu grupul gradaților și scenele de început ale spectacolului sugerează expresiv efectul de omogenizare produs de uniformă: comandanții nu sunt decât niște foști soldați supraviețuitori ai degradării fizice și intelectuale, un succes care nu e decât cealaltă față a eșecului existențial. Ordinea, disciplina, curățenia au devenit unicele criterii ale patriotismului, prezent în special sub forma aroganței celui care știe că poate ucide mai repede decât adversarul său. În timp de pace, morții din

armată sunt cei care nu izbutesc să facă convingător pe tâmpiții, sau nu se tâmpesc destul de repede. Spectacolul începe cu moartea accidentală a unui soldat care nu face față ritmului din ritualul de curățenie și se încheie cu veghea la cadavru al unui soldat, a cărui față „râde pentru că așa s-a născut el”: această moarte este minuțios pregătită de tot ceea ce se întâmplă în spectacol. Profesorul-regizor, care „a coordonat” spectacolul împreună cu conf. univ. Cătălin Naum, a desenat cu precizie traiectoriile dramatice, sugerând și folosind litota, stimulând puterea spectatorului de a completa desenul: violența imaginată e mult mai impresionantă decât cea care se poate mima pe scenă.

Dând deci ce se cuvine pedagogilor, remarcând simplitatea și funcționalitatea decorului semnat de Mihai Vladimir Anton (Academia de arte, anul II, clasa prof. Puiu Antemir), ar trebui analizată prestația viitorilor absolvenți, întreprindere destul de dificilă în cazul dat. Grupul e consistent și acționează coerent, concentrat, cu intenționalități ușor de descifrat. Pe măsură ce indivizii se desprind din el, devin evidente carențele în ținuta scenică, în mișcare, în vorbire ale fiecăruia. Gesturi dezordonate și nefinalizate, o rostire confuză și precipitată, voci care „scapă”, mers cocoșat – tot soiul de scame devin, prin aglomerare, un strat de praf care maculează ceea ce ar putea fi talentul nativ al viitorilor profesioniști. Dacă acest examen dovedește că studenții au învățat să construiască un rol când au o îndrumare adecvată, el pune în evidență și faptul că în cei patru ani de studiu n-au dobândit mijloacele cu care să poată face față oricărei îndrumări. A-i numi pe toți cei care au contribuit la formularea acestei concluzii ar fi și lung, și probabil nepedagogic, așa că prefer să-i amintesc pe cei câțiva care s-au ridicat peste handicapul general: Eugen Drăghin, un ofițer incapabil să-și asume diferența, canalizând-o maniacal într-o vulnerabilitate violentă; Ion Bechet, „soldatul care râde” într-un plâns ce-și întinde lacrima peste tot spectacolul, Adina Cristescu – o feminitate ultragiată atotiertătoare, Elvira Deatcu, arborând vulgaritatea ca haină de protecție, sugerând cu prospețime ambiguitatea unui personaj devenit de mult un clișeu.

MAGDALENA BOIANGIU

